

Namazda huşû

Haydar Tunç: “Namazlarımı konsantre olarak huşu içinde kılamıyorum. Kur’ân’da övgüyle bahsedilen huşu ile namaz kılma özelliğini nasıl kazanabilirim?”

İbâdetlerde yolumuzu ve hızımızı kesen, maalesef bir çok engelimiz göz ardı edilemez. Bu engellerimizi aşmak ve eksikliklerimizi görmek de, başlı başına bir İlâhî yardım ve lütuf mes’elesidir. Yani; siz Allah’ın izniyle Allah’ın lütfu üzeresiniz. Önce bunu teslim edelim. Nitekim, namazda Kur’ân’ın da önemseydiği huşûu aramanız, ancak Allah’ın rızasını istikametle arayanların ve Allah’ın lütfuna erenlerin işidir!

Namaz kılıyor olmanız, sizin için artı puan. Fakat, kalbiniz namazda huşûu bulamadığı için rahatsız oluyor; yani lânet olası şeytan kalbinizi rahat bırakmıyor. Hepimizin başımızın belâsıdır bu! Şeytanın bu tür desiselerinden kurtulabilmek hiçbirimiz için kolay değil! Şeytan size, namazdan haz almadığınızı telkin etmeye çalışıyor. Oysa siz ne mutlu ki bunun farkındasınız; namazda huşûun önemini biliyorsunuz; namazdan haz alıyorsunuz ve namazı bırakmak istemiyorsunuz. Rûhunuzda beliren sorgulama, bunun işâreti.

Nefsimiz ve şeytanımız şunu iyice bilmeli ki, haz almasak da biz bu namazı Allah’ın izniyle bırakmayacağız! Çünkü Allah’ın emridir! Esasen, namaz kılmaya başladığımızda bir süre sonra içimizdeki depresyonun sönmeye başladığını göreceğiz; bu ise namazdan haz aldığımızın alâmetidir. Biz hissetmesek de şuur altımızda namazın huzur ve saadetini öyle tadıyoruz; namazla öyle rahatlıyoruz, öyle hafifliyoruz ki, âdeta ruhumuzu Cennetten bir rüzgâr okşuyor.

Bedüzzaman Hazretleri (ra) Yirmi Birinci Söz’de namazdan usançlık duyan birisine verdiği cevapta, beş büyük îkaz içerisinde namazın ehemmiyetini anlatır. Bu îkazlara Hazret-i Üstâd (ra); “Ey nefis!” diyerek başlar. Demek, içimizde, namaza itiraz eden bir nefis taşıyoruz; bu bir! Bunu tesbit edelim ki, bu itirazın kalbimizden geldiğini zannederek ümitsizliğe düşmeyelim! Yani bu itiraz, başlangıçta geçicidir, ehemmiyetsizdir, şeytanın attığı bir oktan ibarettir; ama ehemmiyet verirsek, gerçek zannedersek, üzerinde durursak, teslim olursak; Allah muhafaza önce namazımızı elimizden alır; sonra îmanımıza ilişmeye ba şlar!

Bu îkazlardan birincisi; nefsin ömrü ebedî zannetmesine dayanarak verdiği itiraza cevap teşkil eder. Nefis anlar ki, ömür azdır ve faydasız gidiyor; ömrün hiç olmazsa yirmi dörtten birisini ebedî hayatın saadeti için sarf etmek lâzımdır. Bu da beş vakit namazla mümkündür!

İkinci îkaz; ekmeğin, suyun, havanın nasıl temel ihtiyaçlarımızdan olduğunu inkâr edemiyorsak ve bunları her gün kullandığımız halde usançlık vermiyorsa; namazın da, kalbimizin gıdası ve rûhumuzun mânevî hayat kaynağı oluşu, “vazgeçilmezliğin” içimizdeki mührünü teşkil eder.

Üçüncü îkaz; “sabırsızlık” sıfatı ile malûl nefsimize verilen bir derstir ki, günde yirmi dört saatten bir saatini namaz gibi bir ibâdete sarf etmeye sabretmesi için nefsimiz iknâ edilir.

Dördüncü îkaz; namazın dünyada kalbimize mânevî gıda; kabirde ışık; Mahşerde Cehennemden kurtuluşumuzun senedi ve beratı; Sırat Köprüsünde ise bizzat kendi cismânî varlığımıza Nûr ve Burak olduğundan bahseder ve nefsimizin itiraz kapılarını sımsıkı kapatır.

Beşinci îkaz ise; namaz kılmamak için dünya meşgalelerini bahane göstermek isteyen nefsimize karşı, kalbimiz için mühim bir siper teşkil eder. Ve namazını kılan bir mü'minin, diğer mubah dünyevî âmellerinin nasıl ibâdet değeri kazandığı; dolayısıyla namazın bütün ömrümüzü bir ibâdet ahengi içinde geçirmemize ne denli dayanak teşkil ettiği anlatılır.

Ve az veya çok; ne biliyorsak; bildiğimiz kadarıyla namazı eda etmemizin, namaz hakikatinin nûrundan istifademizi muhakkak temin edeceği, ümit dolu ve nûr çehreli ifâdelerle îzah edilir.

Binâenaleyh, namazda huşûu yakalamak için duâ etmekten ve namaz gayretimizi hiç ara vermeden sürdürmekten başka çaremiz yok. Cenâb-ı Hak, kalbimizin arzu ettiği ve bırakmak istemediği namaz ibâdetini, nefsimize de kolaylaştırsın; âmin!